

Hồi 24

Đoàn Xe Ngược Bắc

Trời chưa sáng hẳn, sương hãy còn.

Thị trấn Trương Gia Khẩu hãy còn đang ngái ngủ.

Trong giờ này, chỉ có một hạng người bận rộn, đó là số người chuyên hốt phân ngựa, phân bò.

Họ đi rất sớm, họ lẫn xăn khắp nẻo đường, nhứt là những ngõ nhỏ về Mã Thị, những ngõ thuộc về phương Bắc, các ngõ này thường có những đoàn xe, những đoàn kỵ mã vào thị trấn quá khuya, rồi thị trấn khá sớm, vì thế họ phải hoạt động thật đúng giờ, sớm quá sẽ trước những đoàn lìa thị trấn, muộn quá đồng nghiệp khác sẽ “hốt” tay trên.

Phân ngựa, phân bò không phải chỉ tiêu thụ vào các nơi thu thập ở Trương Gia Khẩu, vì có nhiều địa phương dùng phân ngựa phân bò làm phân bón, nhưng lại thiếu phân.

Những người “hốt phân” này cũng chỉ hoạt động rầm rộ vào sáng sớm, khi còn mây ngang, sau đó không lâu, vẫn như thường lệ, họ làm xong công việc là rút về ngay.

Tất cả lại chìm vào vắng lặng.

Đó là đặc điểm của Trương Gia Khẩu.

Ở nơi này, người ta thức khá khuya và dậy rất trễ, chỉ có những đoàn xe ngựa lìa thị trấn đi xa mới dậy sớm mà thôi.

Và bây giờ đang có đoàn xe ngựa chuẩn bị lên đường.

Cuối con đường phía nam, có một khách sạn khá lớn, trong khách sạn có một cỗ xe nhẹ và sáu con kiện mã.

Cỗ xe đã có người ngồi chấp sẵn dây cương, xe hãy vén rèm, trong xe trống rỗng.

Sáu con ngựa có đủ yên cương, nhưng cũng vẫn không yên.

Kỵ sĩ chắc còn uống chén trà cho ấm.

Đoàn xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trừ trong khách sạn có bảy người một dọc đi ra.

Dẫn đầu là một lão già cao ốm, cách ăn bận khá sang nếu không phải là nhà quan thì chắc cũng thương gia hào phú.

Bên cạnh lão ta là một người bận áo đen, cũng ốm ốm cao cao.

Theo sau có năm người.

Cao có, lùn có, ốm có, mập có, vóc dáng của họ không giống nhau, họ chỉ giống nhau một điểm: Cả năm người sắc mặt âm trầm hung ác.

Năm người đi sau, mỗi người một tay cầm binh khí, tay kia xách bọc hành lý và họ cùng đi thẳng lại phóng mình lên ngựa.

Người áo đen bước lại hạ tấm bửng xe, lão già bước lên ngồi vào chiếc ghế thấp bọc nệm giữa xe, vẫy ta ra hiệu.

Quay mình trở lại phóng lên yên ngựa, người áo đen khoát tay ra lệnh:

- Đi !

Hai con kiện mã chở hai tên đại hán chồm lên phía trước, cỗ xe chao nhẹ và lướt theo.

Phía sau, còn lại ba tên đại hán và người áo đen, bốn con kiện mã rẽ làm đôi, hai ngựa chạy ngang, hai ngựa sụt ra sau một khoảng.

Không cần biết người ngồi trong xe là ai, chỉ trông vào cách chỉ huy hộ tống của người áo đen là đủ biết nhân vật đó không phải tầm thường.

Nhứt định không phải là một thương gia hào phúc, chắc chắn phải là tay thế lực khác mạnh trong giang hồ, hoặc tại Kinh Sư.

Cỗ xe vừa lặn bánh, từ trong ngõ hẻm đối diện, cách một con đường lớn bỗng có một con ngựa đen cao lớn phóng ra, trên yên một người đàn ông khá cao lớn, đầu đội nón rộng vành sụp xuống đến mang tai, hấn phi ngựa chặn cỗ xe và vẫy tay như chào người áo đen hộ vệ.

Bị chặn thành linh, con ngựa chồm lên, cỗ xe lại chao qua và dừng lại.

- Đỗ huynh, sớm thế ?

Người áo đen cau mặt:

- Xin lỗi, Đỗ Nghị này chưa hân hạnh...

Hắn nói chưa hết câu, vành nón của người khách lạ chột hé lên để lộ cái miệng cười bày hàm răng thật đều thật trắng.

Đỗ Nghị nhướng mắt kêu lên:

- Phí huynh đó à ? Bậy bạ hết sức, trời hãy còn tối nên nhìn không kịp, mong Phí huynh thứ lỗi cho.

Người đội nón cười:

- Đỗ huynh hôm nay khách sáo quá.

Đỗ Nghị hỏi:

- Hồi hôm này Phí huynh không có lên đường sao ?

Người đội nón đáp:

- Có chút việc chưa làm xong, thành ra đi không kịp, chẳng hay Đỗ huynh đi về đâu về sớm thế ?

Đỗ Nghị đáp:

- Tại hạ hộ tống lão chủ nhân thượng Kinh.

Người đội nón à à nhỏ nhỏ:

- Thật là may hết sức, huynh đệ cũng đang định đến Kinh Sư, chẳng hay Đỗ huynh thấy chúng ta vậy đoàn có tiện không à ?

Đỗ Nghị ấp úng nói:

- Về chuyện đó... thì...

Lão già từ trong xe vụt nói vọng ra:

- Thêm một người là có lợi một phần trên quãng đường xa, không sao cả. Đỗ Nghị, hãy thỉnh vị bằng hữu ấy đi cùng với cho vui.

Đỗ Nghị chưa kịp đáp thì người đội nón đã vòng tay:

- Đa tạ chủ nhân.

Đỗ Nghị dù muốn hay không cũng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, hẩn nhìn người đội nón cười cười và vẫy tay ra lệnh:

- Đi !

Hai kỵ sĩ phía trước thúc mạnh chân vào mông ngựa, họ luôn luôn có nhiệm vụ mở đường.

Từ trước hiên xe, ngọn roi da vút mạnh vào không khí, con ngựa lại chồm lên, cỗ xe lại chao qua và lần này thì ngon trơn.

Đỗ Nghị, người đội nón và đám kỵ sĩ bên sau cùng một lúc giật cương.

Hai ngựa dẫn đầu, cỗ xe đi giữa, phía sau năm kỵ sĩ lướt tới thật nhanh, bên sau từng búng bụi cuốn mù.

Thông thường khi gặp một đoàn xe ngựa đi như thế, kẻ nào đi trước thì cố vượt lên xa, kẻ nào đi sau thì cố trì hoãn lại.

Họ phải tránh ra xa đám bụi đang phủ đầy bên sau, không một kẻ đại khờ nào bằng lòng bám theo để đút đầu vào từng cuộn bụi làm nghẹt thở.

Thế nhưng bây giờ lại khác.

Bây giờ có kẻ bám theo đoàn xe ngựa.

Khi cỗ xe và đám kỵ sĩ vừa lao về hướng bắc thì từ trong hông của khách sạn lại có một kẻ ló ra.

Đó là gã đại hán mắt tròn mày rậm, người đã vào phòng Tố Quân bằng ngả cửa sổ hồi hôm.

Hắn ló ra nhìn đoàn xe rồi thụt vào ngay, nhưng sau đó một giây, hắn lại chồm chệch trên lưng con tuấn mã và thúc mạnh hai đầu gối cho con ngựa bám riết theo đám bụi mù.

Hiện tại trời hãy còn chưa sáng, bụi có làm cho khó thở nhưng cũng chưa đến mức nguy hiểm, lúc sáng ra, lúc nắng lên, chắc chắn không một người nào có thể lẫn vào trong đó.

oOo

Bây giờ thì mặt trời đã tới đỉnh đầu.

Ánh sáng từ trên đổ xuống, hơi nóng từ dưới bốc lên, gió không có, mà thỉnh thoảng có một ngọn gió “thất lạc” nào thốc tới, ngọn gió đó cũng chỉ mang thêm hơi nóng từ xa chứ không mát được chút nào.

Thân ngựa dầm mồ hôi, thân người dầm mồ hôi, bụi cát bám vào thành một thứ rin rít nhầy nhầy khó chịu.

Người phi ngựa ngoài ánh nắng nhứt định là không dễ chịu chút nào, nhưng người ngồi trong xe lại càng khó chịu hơn.

Nếu nói người phi ngựa đi ở ngoài như vượt ngang đám lửa, thì người ngồi trong xe giông giống như người ngồi giữa lò than.

Chỉ có người đội nón là có phần đỡ hơn, bọn Đỗ Nghị không có nón, mồ hôi từ trán tuông đầy mặt, bụi quần vào làm cho vẻ mặt hì hà dị hợm vô cùng.

Giá như bình thường, người này nhìn bộ mặt “thượng Kinh” của người kia như thế, nhứt định họ sẽ ôm bụng cười lẫn, nhưng bây giờ không có, không một ai còn cười nổi nữa.

Cũng may, con đường này cặp theo giòng sông lớn, thỉnh thoảng cũng có chỗ tạm nghỉ chân đôi phút, chứ nếu không thì chắc đã phải có kẻ nằm đường.

Người đội nón lên tiếng, hình như hắn muốn cho mọi người nói chuyện cho đỡ mệt:

- Đỗ huynh, nóng dữ he.

Đỗ Nghị nhăn nhó:

- Còn gì nữa, cả một khoảng đường dài không có lấy một bóng cây, chán thật.

Người đội nón nói:

- Đường ngược bắc thường thường là như thế, chúng ta đã qua khỏi Tuyên Hòa, tới trước đây là Tân Trang Tử, tại đó có nhiều nơi mát mẻ, đến chỗ đó là có thể nghỉ ngơi.

Lão già ngồi trong xe hỏi vọng ra:

- Đã gần tới Tân Trang Tử hay chưa ?

Đỗ Nghị đáp:

- Bẩm lão gia, đã sắp tới rồi.

Trả lời cho chủ nhân xong, hấn quay qua nói nhỏ với người đội nón:

- Đào lão gia cũng mong tới chỗ thuận tiện cho anh em nghỉ ngơi.

Người đội nón gật gù, hấn không để ý đến câu nói “quảng cáo” về độ lượng của chủ nhân của Đỗ Nghị, hấn chỉ nhớ lão chủ nhân ấy họ Đào.

Một chi tiết cần thiết riêng cho hấn.

Lão họ Đào nói như ra lệnh, thứ lệnh ân cần chiếu cố:

- Dọc dãy Tân Trang Tử nơi nào cũng có bóng cây, hãy cho nghỉ lại nơi đó, nếu không người cũng như ngựa sẽ không còn đi nổi.

Người đánh xe vút ngọn roi vào không khí, con ngựa lại chồm lên.

Đường dài tuy mệt nhưng cứ gần đến chỗ nghỉ là người cũng như ngựa đều có một sức mạnh hơn hấn bình thường.

Bao nhiêu cặp đầu gối cùng một lượt thúc vào hông ngựa, cỗ xe lăn mau, ngựa cũng phi mau.

Trong khoảng thời gian chưa ngội hấn một chén trà, phía trước đã thấy rặng cây xanh.

Giống y như đi giữa vùng sa mạc nhìn thấy đồng bằng, đoàn người ngựa như bay lướt trên mặt đất, khoảng cách càng thu ngắn thật nhanh.

oOo

Đoàn xe ngựa tấp vô rừng.

Rèm xe được vén lên hối hả, lão họ Đào từ trên xe bước xuống, ông ta mở bớt nút khuy áo ra thở phào khoan khoái.

Chủ nhân vừa ngồi xuống một gốc cây rợp mát thì đám thuộc hạ cũng đã xuống ngựa theo ngay.

Đã có bóng cây rừng, lại thêm ngọn gió lao rao, con người bỗng tươi tỉnh lại.

Đám thuộc hạ cho ngựa lui vô rừng, từng người lo tìm chỗ mát.

Bây giờ dựa vào gốc cây mà vẫn cảm thấy hơn cả những chiếc ghế nệm bông, những cơn gió nhẹ đưa qua mát rượi.

Trong đám có một tên cao lớn, có hàm râu quai nón, hấn cởi phanh cả áo trong, văng tục:

- Mẹ họ, chỗ này mà có một suối nước nữa thì hạng nhứt, uống được một bụng no rồi có giảm ký năm bảy năm cũng đếch cần.

Một gã da mặt vàng bệt bữu môi:

- Phải biết “trí túc” chớ, mẹ họ, đi ngoài nắng thở không ra hơi, bây giờ được hóng mát là cha rồi, còn ở đó mà đòi nước.

Chỉ có hai tên nói chuyện, mà mỗi tên chỉ có một câu, còn lại bao nhiêu hình như không buồn mở miệng.

Đang cơn nắng cháy, gặp được bóng mát là họ dựa ngửa, nằm dài, họ tiếc hơi ngâm miệng.

Người đội nón lột nón xuống làm cây quạt, có lẽ hấn mát hơn người khác.

Gã mặt vàng ngồi làm thỉnh, nhưng mắt luôn quét về phía người đội nón và hấn vục ngồi bật lên, tia mắt hấn lóe lên một cách khác thường.

Hình như hấn giật mình.

Mặt hấn đã sấn vàng, bây giờ càng thêm mét.

Người đội nón nhắm mắt dưỡng thần, cái nón trong tay thông dong lên xuống, hấn hình như không hề lưu ý đến một ai.

Gã mặt vàng liếc lên một hồi rồi nhè nhẹ đứng lên đi về phía Đỗ Nghị đang ngồi, hấn hạ giọng thật thấp:

- Đỗ gia...

Đỗ Nghị nhường nhường mắt làm thỉnh không động dậy.

Gã mặt vàng liếc về phía người đội nón và giọng hấn thấp hơn chút nữa:

- Người bằng hữu của Đỗ gia là ai vậy ?

Đỗ Nghị đáp:

- Tôi chỉ biết họ Phí.

Gã mặt vàng hỏi tiếp:

- Đỗ gia quen với hấn lâu chưa ?

Đỗ Nghị quắc mắt:

- Đã là bằng hữu thì lâu hay mau cũng thế thôi, có gì mà phải hỏi ?

Gã mặt vàng cười :

- Không, tôi muốn hỏi Đỗ gia có biết rõ lai lịch của hấn không vậy mà.

Đỗ Nghị đáp:

- Hấn tên Phi Độc Hành, đó là một nhân vật võ công giỏi lắm.

Gã mặt vàng khom mình xuống và hấn nói thật nhỏ:

- Đỗ gia, không phải đâu, hấn không phải Phi Độc Hành, haán tên là Phi Mộ Thư.

Đỗ Nghị không tỏ vẻ ngạc nhiên, hấn chỉ à à nho nhỏ:

- Thế à ?

Nhưng sau câu hỏi là hấn vụt đứng lên, hấn nhìn thẳng vào gã mặt vàng, giọng hấn bắt đầu thay đổi :

- Sao ? Hấn là ai ?

Gã áo vàng đưa tay ra hiệu cho Đỗ Nghị như ngầm bảo nhỏ tiếng, và gã bước tới gần một chút, giọng thì thầm:

- Phi Mộ Thư, "Tướng Cướp Liêu Đông" Phi Mộ Thư, tên tử tội vừa vượt ngục mấy ngày...

Bây giờ da mặt Đỗ Nghị mới bắt đầu tái ngắt:

- Thật thế không ? Có nhìn lầm không ?

Gã mặt vàng đáp:

- Năm xưa tôi đã từng có gặp hấn, không nhiều nhưng con người đó chỉ cần nhìn qua một lần là ngàn đời không quên được. Hấn chỉ một mình, một thanh kiếm mà cũng chỉ cần một chiêu đầu là "Yến Sơn Thất Lang" đã khiến người nằm bất động, còn hấn không rách một chéo áo, không trầy một chút da. Con người đó, có chết thành than tôi cũng không bao giờ có thể nhận lầm.

Đỗ Nghị gần như sững sốt, hấn mím môi thật lâu rồi bật nói:

- Thật không ngờ... Thật ta không làm sao ngờ được. Cứ như thế này thì sinh mạng và sự nghiệp của Triệu Rỗ và Đinh Sói đã bị hủy diệt vào tay của hấn...

Ngưng một giây, Đỗ Nghị nhích tới kê tai nói nhỏ với tên thuộc hạ:

- Người có dám tản bộ đến gần con ngựa của hấn không ? Đến xem cho kỹ thể trong túi da của hấn có những gì, cứ làm như đi hóng mát, dám không ?

Gã mặt vàng hơi sợ:

- Cái đó...

Đỗ Nghị không muốn ép, hấn đổi giọng :

- Được rồi, có phải hấn đã giết Triệu Rỗ và Đinh Sói hay không, có phải hấn là tên cướp Liêu Đông hay không bây giờ cũng chưa dám xác nhận, người cứ ngồi yên ở đây để ta đến bắt cho lão gia.

Hấn quay mình và với tay bắt mấy lá non ở bụi cây gần bên đưa lên mũi ngửi, hấn làm như luồn quanh hóng mát và khi khuất bụi cây là hấn đi ngay lại chỗ lão họ Đào.

Khi đến sát bên, hấn ngồi thụp xuống và kêu nhỏ nhỏ:

- Lão gia...

Lão họ Đào làm thính, hình như lão đang ngon giấc.

Đỗ Nghị không lạ, vì đường nắng xa xôi mệt nhọc, dựa được vào gốc cây gió mát lao rao, bất cứ ai cũng có thể ngủ ngon.

Đỗ Nghị đưa tay kéo vạt áo lão và gọi nhỏ:

- Lão gia... Lão gia...

Lão họ Đào hé mắt ra, giọng lão hơi nhừa nhựa:

- Cho anh em nghỉ một chút nữa, cho họ hoàn toàn khỏe lại đã...

Đỗ Nghị đáp:

- Không phải, lão gia, thuộc hạ xin bẩm báo.

Lão họ Đào cau mày:

- Chuyện gì ?

Đỗ Nghị thận trọng:

- Bẩm lão gia, chuyện vô cùng quan trọng...

Lão già nướng mắt:

- Nhưng là chuyện gì ?

Đỗ Nghị hạ thấp giọng :

- Xin lão gia nhỏ tiếng một chút, sau khi thuộc hạ báo cáo, lão gia hãy cố hết sức trấn tĩnh nếu không bao nhiêu sinh mạng của chúng ta sẽ khó lòng đảm bảo...

Lão họ Đào nhìn sững Đỗ Nghị, tự nhiên ông ta cũng phải hạ thấp giọng theo:

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra ?

Đỗ Nghị hỏi lại:

- Cái con người họ Phí mà chúng ta nửa muốn lôi kéo nửa muốn không đó, lão gia có biết hấn là ai không ?

Lão họ Đào liếc nhanh về phía người đội nón và gặt lại:

- Hấn là ai ?

Đỗ Nghị đáp thật nhỏ:

- “Tướng Cướp Liêu Đông” Phi Mộ Thư.

Da mặt của lão họ Đào đang hồng vì trời nắng bỗng xuống màu, đôi mắt của lão ta mở tròn xoe, lão nắm tay Đỗ Nghị kéo lại gần hơn, mặc dầu hai người đã ngồi gần đụng:

- Sao... sao lại không chịu báo cho biết sớm...

Đỗ Nghị đáp:

- Thuộc hạ vừa mới phát giác ra do “Lãnh Diện Ương Thần” Kỷ Tử Tinh báo cáo.

Lão già họ Đào cau mặt:

- Làm sao hấn biết người đó là Phi Mộ Thư ?

Đỗ Nghị đáp:

- Năm xưa hấn có gặp biết Phi Mộ Thư...

Lão già họ Đào gặn lại:

- Nhưng hấn có nhìn lầm hay không ?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Bẩm không, nhứt định là không, Kỷ Tử Tinh đã quả quyết rằng cho dầu Phi Mộ Thư có thành than, hấn cũng không lầm.

Lão già họ Đào phát run khan:

- Như thế thì chắc tên tử tội đó rồi... Nhưng lại làm sao tại Trương Gia Khẩu hấn ngờ lời muốn xin việc với ta, rồi bây giờ lại cùng cứ bám theo ta ?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Lão gia, hấn đã nói tên giả thì chuyện hấn muốn xin việc nhứt định cũng không thể là thật được.

Lão già họ Đào chớp lia đôi mắt:

- Hay là... hay là hấn đã mò biết được gốc của mình ?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Không thể, bao nhiêu năm nay tại Trương Gia Khẩu không một ai biết Tổ Quân là người của ta, chúng ta mới đến Trương Gia Khẩu lần này, làm sao biết được ?

Câu nói của Đỗ Nghị không phải là câu phủ định mà là câu nói để tự trấn tĩnh mình, bây giờ thì tay hấn cũng đã phát run.

Đúng là tâm lý con người quá lạ lùng, trước mặt Kỷ Tử Tinh khi nghe phát giác, Đỗ Nghị vẫn còn trầm tĩnh, nhưng trước mặt lão họ Đào hẳn không còn giữ nổi nữa, giờ hẳn không còn trên cương vị chỉ huy.

Lão họ Đào lặng đi một lúc, lão hỏi:

- Như vậy thì người... người đoán hẳn theo bọn ta để làm gì ?

Đỗ Nghị đáp ứng:

- Điều đó... không thể... Đúng rồi, lão gia, hẳn là một tướng cướp, lại là tên tù vượt ngục, hiện tại hẳn đã bị tập nã, hẳn theo mình để không có người chú ý, đó là kế an toàn. Không làm sao ai có thể nghi ngờ “Tướng Cướp Liêu Đông” lại thân cận với người lãnh đạo “Hòa Trung Đường”, hẳn đã xuống một nước cao.

Lão già họ Đào cau mặt:

- Như vậy mục đích của hẳn không phải thượng Kinh?

Đỗ Nghị trầm ngâm:

- Chuyện đó cũng khó nói, cũng có thể hẳn muốn đến Kinh Sư mà nếu quả như thế thì không theo bọn ta, nhứt định hẳn không làm sao mà qua màn lưới tra xét dọc đường.

Lão già họ Đào gật gật:

- Đúng, đúng rồi...

Nhưng lão lại cau mày:

- Hổng, như thế là hổng, nếu biết hẳn là Phi Mộ Thư thì tại Trương Gia Khẩu ta không thể dung cho hẳn, cứ theo cách này thì nhiều lúc vì cẩn thận quá cũng trở thành hư việc.

Đỗ Nghị ngạc nhiên :

- Sao ? Lão gia định... lôi kéo hẳn ?

Lão họ Đào đáp:

- Tại sao lại không được ? Một Phi Mộ Thư là hơn cả bọn Kỷ Tử Tinh thập bội, tại sao lại không thể tìm cách lôi kéo để dùng ?

Đỗ Nghị hơi đổi sắc:

- Lão gia, hẳn là một tướng cướp, hơn nữa là tên tử tù vượt ngục...

Lão già họ Đào nhún vai:

- Đám Kỷ Tử Tinh có tên nào không phải là bọn Hắc đạo giang hồ ? Mà chúng ta cũng chỉ cần những tên như thế chứ ? Phải không ? Và bằng vào tiêu chuẩn đó, Phi Mộ Thư hơn hẳn đám kia rồi !

Đỗ Nghị xịu mặt trầm ngâm:

- Điều đó... lão gia, muốn lôi kéo hấn sợ e rằng... không phải dễ như bọn Kỷ Tử Tinh đâu.

Lão già họ Đào nhếch môi cười bí hiểm:

- Ta biết, nhưng ta có biện pháp, người đã quên rồi à ? Bao nhiêu năm nay, bất cứ chuyện nào, một khi ta đã vừa mắt rồi thì có thể thoát khỏi tay ta sao ?

Đỗ Nghị cau mặt:

- Nếu thế thì... thì làm sao hành động ?

Lão già họ Đào lắc đầu :

- Không vội, chờ sau khi về đến Kinh Sư sẽ hay.

Trầm ngâm một chút, lão nói tiếp:

- Kinh Sư là địa bàn vững chắc trong tay của ta, đến lúc đó nếu quả không lôi kéo được thì cho hấn... mất luôn cũng tiện.

Vốn đã ngán quá rồi, tránh được chuyện chạm với Phi Mộ Thư, bây giờ là chuyện mà Đỗ Nghị rất bằng lòng, vì thế chưa nghe hết câu hấn đã vội gật đầu:

- Vâng, vâng, lão gia nói rất phải.

Lão già họ Đào nói:

- Trong số này chỉ có người là quen với hấn, cần phải lợi dụng trên đường đi để giao tình với hấn, lợi dụng sự giao tình đó, thăm dò thái độ của hấn ra sao ?

Lão liếc về phía bọn Kỷ Tử Tinh và nói tiếp:

- Đi đi, nhớ dặn đám đó đừng bộc lộ cử chỉ hay lời lẽ gì làm cho hấn nghi ngờ, hay hơn hết là đừng cho người nào biết thêm về chuyện này nữa, biết chưa ?

Đỗ Nghị đứng lên “dạ dạ” và chầm chậm vòng trở về chỗ cũ.

Thầy trò Đỗ Nghị thì thầm to nhỏ với nhau, họ có liếc về phía Phi Mộ Thư, nhưng lúc đó hấn đã đội cái nón trở lên, không ai nhìn thấy được nụ cười đắc ý trên vành môi của hấn...

- o O o -